

свѣтъ да му ся почуди, напълни най-сѣтъ земѣ-
тъ съ жалось. Още на осемнайсетъ години просла-
ви ся въ много боеве. На Херсонскѣ-тъ биткѣ
бѣше развалиль и накаралъ да бѣга дѣсно-то кры-
ло на неприятелскѣ-тъ войскѣ. Тая побѣда приту-
ри на личнѣ-тъ му хубавинѣ една новѣ сѣят-
ность. Той има единъ образъ равенъ, единъ бѣлъ
и русъ снагъ, кривичекъ носъ, очи голѣмы и пы-
лы съ огнь, косъ русъ и кадрявъ, главъ высокъ
и наведенъ малко камъ лѣво-тъ рамо, ръстъ (бой)
срѣденъ, тѣлъкъ и скършенъ, тѣло добръ стразы-
рно и заплено отъ едно непрѣстанно обученіе.
Казвать че е былъ твърдъ лѣгкъ на тичаніе и не-
гово-то кычаніе рѣдко ся намирало. Той влѣзе въ
Атинѣ съ единъ конъ много высокъ, именувемъ
Букефалъ, кого-то никой не е можалъ да покори
осѣнь него, и кой-то струвалъ тринайсетъ таланта.

Той частъ сичкы-ти хуртували за Александра;
скърбъ-та, у кой-то азъ бѣхъ потапалъ, не мя ос-
тави да идъ да го пригледамъ отъ близо. Попы-
тахъ одного Атинянина, кой-то много врѣмя жи-
вѣлъ въ Македоніѣ. Той ми казва: „тойзи князь
е много уменъ и разбранъ, има едно непостижимо
желаніе за да ся учи и едно благодареніе камто
художества-та, кои-то защитява безъ да ся поз-
нае. Разговоръ-тъ му е твърдъ сладкъ, пріятел-
ство-то му вѣрно и пріятно, съ чюетва высоки и
понятія добры. Природа-та го дарила съ сичкы-ты
добродѣтели, и Аристотель му развилъ началства-
та. Нѣ между толкова прѣимущества, владѣе една